Marija Peksēna IX

Saulgozīti un pakreišļi.

Dzejoļi

~~III XV~~ 1518, XV. 1

„Saulgoži un pakreiņķi."

Dzejoļi

Marijas-Pēkšchen

sacereti:

„Kommatiņmuz.“ — „Vajpateesi - 4

Bij patlaban Deeva leelā
„Grāmatā“ wnķirusees —
Kura Teezeņ cik ne veelā
Visai preeķšķijusees —
Kas mums, kad to ween palasam,
Leeli ter eeķš laicihas —
Un kad ar širšu aceņ jerasam
Karsta Tauta no muzejhas.

Kalni lejas — mežu lauki
Lilgaņ-raļeem wz valkeem
Terpeti, lūkojās — it jauki,
Smaidoht veen uz Tehešeem,
Ko vis glizums, kas notikās —
Dāhas-mātes-leelvalstīs, —
Bij, ka gaiši tas iz likās,
Izraudzinatis Tehešis.

Preeks un meers un ligsmošana
Augstu augā ķe un šur,
Lemes-vaidi, noskumšana
Ne kļij manami wkur.
Ka un gan — jo visās mājās
Leeli mazi selveki,
Cītam cits peelabinajās,
Bij ka jaun-atdzemuši. —

Un patlaban bij ar manī
Leela pārvērtīšanas –
No tikusi man ka zvans,
Krutis zvanīt zvanīgas! –
Un man šķita ka pacelšos –
Es ar meesu spārnaiņu,
Saules-stareem ka izsmeltos –
Es sev gara-pārtiku!

Kas virs zemes bij pieredzēts –
Ikam par kāju-pamestam.
Debesīs, ka glaudās, vēlās –
Zemē zaļeem zīlumeem!
Un man likās, ka es būtu
Kāda augsta valdnecce,
Kura nostāvētu kļūtu
Viņa Dēvam pasaulē! –

„Kas tad esi, kas tu vari?
Stundām mana pacēnā?!
Vecais Dēms, ka drīkstēj vari
Nožēlēt, ka uzdzīvoēna?!
Kur viss raibās, pļosās, zvilņo,
Vai ne necka pateikšanas?
Vai ne tēv, ne tavu mīļo
Viņu, ne kas pušķojams –?!"

Teicu bérzam, kas uz mani
Tik ko ļaunajās:-
Esmu — esmu —! vaj uz mani?
Un manu vārtu ir — tas untas:...
Teicu: bérziņ, ceļot, nesot
Citi ārkārtēji nāk
Sekmē, citi neērā ēst
Ar veenu truscim stradāt māk:-

Skan pastāigājās caur galvu
Saulgoži ar pakreišeem,
Kas izvijušees caur skalvu
Teekšem kar — krejolišeem,
Kuri, jā, na — ka būs kacit —?
Stin glizi cejiņā,
Kuri — to var ik veens matit —!
Deezgan šķilī kodolā.

Bērns apstulbā, kupļais stāltais —
Vārtus manus klausījees,
Patam galotnē bij bāltais,
Leelais mākoņu nosēdees —
Viņam, un kurš ka apsveicat
Likās koku, un tas nu
Šķita mākonam ceļeicāt
Ko par manu personu.

Mākonam precesās beedri,
Kerzā viņi klausījās,
Kam vēl nu vaj pazīstot sveedzi
Ka mākoņi sekleedzās:—
„Ko?! tas bālais „Komatisms?!"
Leelās esot—!! hahaha!!
Hahahaha—!! „Strejolisms—"*
Haha—! teeņam, jāsmaida!!—"

Ka mans gars nu lauzās, kāvās
Ar nestundu, nezinu...
Ko man pukstene aizrāvās—
Ēz strēz ne=atzirkšanu...
Pēc nestundas Ziemas brīzi,
Kuri, lasītaj, jaatceeš
Bij tik melni, tik nepliži
Tinkā ka samercejšees.—

Protams, ka patlaban Zverot
Kuktas zāles mums aizķer
Kuģi, nēli bet apsverot
Kermenam kas leeli ser
Ar jēbaudi,—zāles mani
Tadas atveldzējušas,
Lasītaj, tu pret mani
Gan no kuras virzījušas.—

*) Kā uz mākoņu valodā: Strejneeks, Strejneece.)

Šrakte, ģars, nu – mēs meerā esam,
Ļaudis sirsnīgi likteņos
Pulkstenis skaņi nejauši
Un it žēli novaicā: –
Vai jūs teicāt „Kommodisms“,
Kas es esat, paliksat?
Uz-šķēres kā „Vējaliņmuss“
Vai ne kad ne-esmēsat?...

„Silta"

„Kvaigzne."

~~Kur jau nu pantveša laeta,~~
~~Ka šas sauleriet jaukumam~~
~~Tiro ētas, tīra veeta~~
~~Lai sen tiem sekt pēdas~~

Tiem.

~~Bēimu gliņķi, tiņķoši~~
~~Kāri sauliteri jaukumā~~
~~Sarpantor, un ačkatoši~~
~~Kur jau sen pēdas~~

Uz=riņķojumus palasot,
St uzvilņus novaicot,
Prāts un pratoduns šķeet perasot
Vaj viņa tas pratecīka!

Te un ari es no saras
Pūces pameginaju
Stāstīt ko, šķet leikas slaras
Punkta nošeelicēju
Gizumam, kas šķeet gan augot
Manas dvēseles dziļumōs,
Kad ween, ar sirds=acim raugot,
Gara peeta kavejos.

Lai nu ari visas citas
„Sadgorīgus pakreišļus" "Manus uz=riņķojumus"
Teiktu lasītaji sliktus,
Vaj pat nozmadejamus —
Ne noskumtu, ja tik ~~vaiņag~~ silta
„Zvaigzne" tos ta zemtu
Kā tee, ~~kā eelējumojumi~~ virši=pa=pa celta
To reiz, ņel reiz lasītu. —

Vaj tas nu „eelējums"
Lai=lauku ~~ka~~ ka.
Ne un tas
Ari, tas=
Sarkani=pradot
Gara=nu pratot=

No iz Stradaļa no zelta,
No no Ķeķeem akmeņeem
Auna „zvaigzņu" no zelta
Augšā aiz rakstebeļeem;
Auna „zvaigzņu" mirdz un laistās
Akaras zemes stariņi
Un ka glauzās un ka laistās
Aban pa virsi, tveseli.

Demantam ne kā vārda
Lapeleck pa skrozumam:
Dzīva mirdzēšana tā
Pašam jau pa dzirnumam;
Tā ar auna „zvaigzņu" vārdeem
Ka es to lai leelītu:
Ļaužu pašu mīļeem, gārdeem
Vārdeem, ka pee=zvaigznotu.

Kur tā spulgo, īpašības
Graid labai=māmiņai,
Tādas, ka veen ar=grūtības
Ķēnineenei rotātai!
Ļe nu viņas, ka veen spējat,
Klajā celt pavaudzēšu:—
Saimes=māmiņ, ne=kā vejāt,
Dat man veiklu veiklumu!—

Dekes tur tik spozi zila
Kā uz kuŗa ta, pasaule!
Zeme silta, miksta, mila,
Kā māmiņas pastuve!
Kalni, lauki, koku-gali
Pāsteķeseem sazinās —
Laipni veen, kā mīļi brāļi
Cits ar citu runojās.

Dzīvā zeltā mazpasaulee,
Ne veen gaisā mirdzet māk,
Saules-māte, ceemotāmees,
Daž-deen līdz pat zemei nāk;
Un tad ligo kāpa veeta,
Leeleem, mazeem silvekeem
Ne ir kaveşanās ceeta
Un uz pat virs-akmeņeem.

Tapat mēnes, zvaigžņes ari,
Gaisā veen uz novīvo,
Līdz pat zemei, glīžee bari,
Smaidīdami spīguļo!
Meedziņš, kas nu lipās, slakās
Katras acs virs-plakstiņa
Ir — viņš pats tā vaid sakās —
Dziemis-Dēva-austiņa. —

Žēlīgs, sadrabots klusajas,
Dzīvi nozvilodamees —
Dzemdē rozes, dzemdē lapas
Garu, kam nāsmaitotees —
Vīnas Tu Debesīs stav valdā, Debes zilums šķeet
Valda Lāpsmaņ Tēv, svētīs cilvekeem, ka valda —
Ka nu ne ir gars dzīva valda
Tas Debes-pagalmeem.

Pārsver visu stīgu-leesmu
Mīlēšanas sastkaņas :-
Abeza-balsotajā dzeesmu
Skīstā zelta dz-vijas —!
Veja-māte tās [illegible]-klanē
Silti zuzinadamees :,
Leelīt straumēs ūdenī
Mīkstī burbuļojatees.

Un kad augstās, svetās teenās,
Uz-dzeed zvani svarīgi,
Debes, zeme tad sa-
Skaņ svet-svētzvinīgi!
Kārtīgā :- vis, kam dvaša,
Lūdzam, beidzot lūgšanu,
Saldām sausalām, ja, paša :-
Debes-tēva, amenu!....

Visi ļaudis, veena vaiņa,
Veena kunga izpaušums,
Un man bij ta augsta laime!
Tur būt dārzu-lolajums —
Diveem cilvekeem, cauri mužu,
Kas man klāt, ne-redzami,
Debesis, ak, vaj tur klusu?!
Skāit tee sen, ka eņģeļi...

Saulgozi veen, irt aiz-ira,
Gadi man tur pacnīkām! —
Skuņai retai kas pabira
Pakreisliņi kāds netiešam.
Lelka gatiņi! dirst-aciņ —
Pālik man uz mūžiņu!
Un kad mani Kapā racis,
Trakš-lidz vīņu jaukumu...

No-ostrastata no zelta,
No no dārgeem akmeņeem,
~~Hanna~~ Zelta „zvaigzne" uestāv zelta
Augšā aiz pasebešeem:
~~Hanna~~ Zelta „zvaigzne" mirdz un laistās —
Hanna dārgā, Dieviņe: —
Hanna cauri (~~Hanna~~ Kruķiņ) glaužas, laistās: —
Ištais vārds tai — Dzimtene!...

Gomeli

Kas ne brīnītos uz=kļuvis
Debes augstos kaln=galos —!
Kas ne lūgsmotos sleguvis
stiegšteņi gliz=ezeros —!
Ilgi vaj tik tas — un tas —!
Sālūk, cita kūsana. —

Jl ne gribu ziņēt veetas —
Dēeziņ cik ne jaukumeem,
Prāts ne nesās tobrīd teetas —
Virknēt, kas jau tālumeem,
Jo man sirdi tuvāki
Pēdu tīri saulgoži.

Ka ar saldu, mīļu varu
Ējat, ka no=pa=ejāt: —
Veenu zeme dirdi, garu
Un tā man to pārauka —!
Un vis-dilto! ja, vaj ne?!
Jr un paliek! — Vidzeme!!

Apdzeŗinata.

„Klausees, Aņiņ!, Kam aizveenu,
Galviņu nodūrusi?
Eesauksi-Kato – ne ķaltu ŗeenu –!
Tevi vaj pat neeene...

Ne tu puķes un ne pērles
Vaika, ne tu preecojies –;
Tu ne mākat, melš jau mieles,
Ne pat grasi pasmeekleesi...

Māsiņ! vaj ar augsta preeka
No ŗieva, ka pus-mēma?
Leb vaj skumjiska pārlieka
Tevi nogurtinaja?" –

„Nespēj spreeki, nespēj bēdas
Pieklust jel kad grūtŗeņeem:
Kurus-vārdziņa sirds-ēdas...
Gaužas līdz patebeŗeem..."

Aiz tā leckās=.

„Ceem=mājiņ, tē jaunos=ļaužos,
Nāc mums jauneem pa=tērzēt!
Kā tēv peemīl, zeeļu=gaļos,
Aiz veçus=cerēzet?"

„Dzimtenē kaŗ pēc tētiņa
Pār=nākusi, vaicāja:—
Dēva krusts un smilšu=kopiņa
Neticamu atbildi...

Ļoti labprāt simpatiņos
Mērķu nu nostrādātees!—
Aiz tā leckās, ka būt' viņos
Tētiņš manis=nu=pazīpees..."

„Siltá zeme."

Siltá zeme! Zeeşam jauki,
Skan şee šiwi wairiņi!
Gara-acu preckşá lauki
Stajás zew iz-slaweti,
Par jō wisu siltakeem—
Leiņu pārakus par teem!

Ļeiņu leeliš palma-zaru
Ļuzotamās pa-ēnas;
Eeņem wisai gliţu waru,
Skani lentifolijas,
Kuras tālas tālumās
Aug un smarţo omilzumōs.—

Ka un Krōna ne-sasiltu
Skreens pilnam ārigi;
Dāiles kur nw ne caur-soltu
Pāš uiš şauro peeriti;
Tik ej şaukot, ka mumiš ar
Sirdi tur, kas pār-şemt var.—

Franciju šaudz leela, slawē.
Kam smags „kúlits" paduše,
Celā dotās un ne kawē
Atweeglotees Parizē...
Ne kur ne „leen," tā kā tur:—
Wiņš, kas „plaukş"—; zirdskaşap-bur.

Viņš.

Ak, kā es viņu mīlu,
No sirds, ar asarām!
Ko šo̧šu gan par pīlu
Sav' mīļam, mīļuļam!?

Kā mana milestiba
Pastāves mūžudeen!
Kā mana uzticiba
Jo ceešaki peeseen

Pēc viņa kāpņu brīdi;
Ne es mūs es!—es!
Vairs veen, ko „pārvalēt“ Valdīt
Ēeki-turas-turenes-

Ser zeme: ak, tu tēlēt!
Kas tu par svētību!—
Pi svētiba spēj—svētīt,
Dzīves-dauzīgumiem..—

Vēl-tāļāk, inveicības,
Ak, cik tās-teicamas-!
Un viņa ļēpašības-
Ar ļoti lielamas...

Ko raudziņu, ka mākoņu,
Tas-tautu mazu un-dieneti;
Ka spēju to, ne sakņu:-
Ka pelnīto-, iz-slavet!-

Abans beedrītis ik veenam
Notver par paraugu:-
Viņš-strāta naktīm, dienām,
Nekurn par grutumu.

Lēns, mūligs-, klusas-tikas-
Un pārāk pieticīgs-!
Kaut stundas-dit uelakas-,
Viņš-pret tām veendzīgs.-

Viņš-pieteek, ~~ka~~ Kaut norāda
Tam jaunu ceļiņu:-
Un strādā veen, Kaut stāda
Tam gaismā, negaismu.-

~~Kaut Es ne~~ ~~ka~~ ~~ne~~ ~~ka~~ ~~ne~~ ~~ka~~ ~~

Kaŗ to nu nezin sacīt:–
Kaŗ šeenaŗ – nešeenaŗ –!
Un kaut nu ne kuj matīt
Šaŗ šķiveŗ – (gaŗ-ešaļaŗ nestundas...).

Jo ta jau veca leeta,
Ka manta ģaisaulē:–
Taj azaŗī seseeta
Šaubreiz ja-paraudē...

Kaŗ talak prātī maldās,
Un speki slabeni
Top – krutin jasavaldās...
Šaelpo – negaisī...

Bet ja teŗ-ta notiktu,
Ka nu mans – ~~nezudis~~ – šaŗpulis –!
Caur stundu kaŗu sliktu
Skaun kustu – izgaisis –!

Vaj, šeenin, vaj! ka prasti
Šo ģauro miteklī
Instikt, ja ne-atrastu
Vaiŗ viņa ~~kaklā~~ ļ.

Cik reiz es acīs veru
Un viņa ļejņas –
Cik reiz es roķaŗ ķeru
Šo viņa galviņas –!

Ik kuru mīļu ceenu
Tas jau nav iz-tikams!
Un ka tas cīnā ar veenu,
Ka! protams, saprotams —!

Lo viņš tak ir mans mīļais:—
Manis visu mīļais viņš!
Manis mazais: zilgan-zilais —
Tiktāk dik — pulkstenītis! —

Nobilde.

Sakeet, mani zadiņi,
Kur jūs gan saskrejuši
Tik tauk Kaspar, ka es nu
Jūs saskaitot apmulstu!:

Te man bijat — veentesmit,
Par britiņu — divdesmit!
Te jau klāt pee — šur-tkabo
Skaitli:— sešdesmito!...

Ka tur vis tos noticees,
Es uzsinu apķertees!—
Prātā zaujās tazudeen
Vai tas nav tas — sapnī veen?

Bet kur nu no sapņiem
Domāt kļ — bez gauž-pešam
Ne norīt vis zadiņi:—
Muža-ritenī-braucejī...

Šeja — vaj! cik krumpaiņa...
Acupurina — krumpaiņa...
Veen[illegible]rokā, ka — bārenis —
Plātā mutē atlicis:—

Ko uz galvas matiņ šar,
Nu, to kaķ ar slepeņ nevar:—
Te tee bij — ~~sestaltenas~~ — gaiš-gaiš-brūnas —
Krāsas, te no-šūnaiņas:—

Te tee ka pa brīnumam:—
Lēzēnajās-šuzrabam!
Īsu laiku, ņēma nu
Driz veen citu uz-skatu.

Steigums no pārsteigumeem:— —
Atkal uz šaureem plecīņeem —
Balta galva, ak, tu Deevs!
Grōši šēd — atsedusees —!

Lelts un pīrāts „Zelts."

Mana Tērzīte ~~Dzīvesbiedrs Lielvārdes~~ Lizette!

Laipna just ~~Dažas mazas Tīnes~~ Ka, ož=ace!
~~Laipnas pār Kas ož acēs!~~
Un tik līķi satiekamies,
~~Tūkšas~~ — spatīņcamees...

Viņš teic man visu ko —
Es uz leesku šo, ne to —
Viņš zin, ne kaŗ noslepeums —
Kājis un ne kurs starp mums.

Punktums veens tak tomēr ir
Kaŗ mūs teesgan platī šķir,
Un kaut vārīgs ari šis
Talak neķēramees vis...

Viņš saka: — nauda=maks,
Lakš bels un zelta smags:
Esot visu galvenā
Šai saulītes zaļā=zaļā! —

Bet es atkal saku: ne!
Un šai ziņa sīkgalvē
Esmu un paliciņu,
Līdz savā mūža=vakaru.

Zelts jau teicams – kas to leegs –!?
Bet ko ar to kaut sāsneegs –?
Ja iz=trūktu kāvreez muens –
Krāsu=gaismas – atspīdums –?!

Sele kad augstā zliz=mate:
Spoža, skaista saulīte!
Nemīrzetu vis – ko nu?!
Teicees –! Ko zelts=eespetu?!

Ka lai nenovērzama
Gauzo bojā=eešana...
Neuzbruktu visadeem
Nedzīveem=dzīvotājeem?! –

Sēj muņņ leegt – no remiteš –!
Brīnum=pilnās – liz=mātes –!
Kāšu šis, tas=sārgumiņš,
Pēmeram svaigs=uzņēmiņš, –

Zelti kad mes=gaitātu! –
Leetus=debes=sudrabu...
Ja, kad nē=cerētos – muņņ –
Nepatrasas=veldzējumu –

Postam, Kad̦s nu iz-celtos̄,
Pasprukt ne kam iztekt̄:—
Ne cauri visu leelakeem
Pasaul̄ zelta-gabaleem...

Uz ceem maneem teeceeneem
Atbild vārteem pastrupeem.
Lab-labvēļi
~~Draugaļi~~, Ko es nu,
Lustka teikt̄, uz-zimeju:—

Še nemaksāt, ka Ko es:
Sapenteret — penteres̄,
Kuras esot tekoļas:—
Meistrus-kļūt-ļenalas...

Še ne-ļaut nokavet
Zelta ļaunu aiz-stāvet.—
Kad un Kur kas notiecis,—
Viņa laikam — pavestēs...

Gauzā sotā – augstā gotā!

Aperīkstot strīves-vaimanās,
Sirsnīs sauktin, sauca vēlejās,
Tā ka vaj rata-brālīti,
Sagaidīt nāves-eņģeli...

Ne vilat vinš man, ak tiu Dēvs!
Bij' tauš-ni pretī nosetees
Un bildēja, ka iegreezdamī:
„Nu, nāc! uz viņu-pasaules!..."

Un viņa acis, kaulaiņās,
No manas sejas nevērsās,
Kas, laikam sneegos baltumā,
Pa meleem nepasmaidīja...

Un ko nu sevī sajutu,
Ka to lai vārdeem iz-teiktu:
Vīš mani prātī, teešam teeš!
Man šķita Kosā maisatees...

Es kleedzu: dzirt, dzirt! palidzi —!
Bet tas bij — aizdrebejusi...
Deewiņ Kur... uz jums pilcenu
No dzirt jaukuts nemanijus...

Un mīļais „radu = brālitis —"
Iz acīm Ka bij viņkajis —
Ver aukstus, smaguss mākoņus —
Kas sedza man jau deniņus...

Ar Deevu! jauko pasaulit!!
Kur nu no = mākst dzeselit?!
Vai vinas = saules gaidība,
Vai tumsibas bezdibeņa?!...

„Nāc ļaudis, nāc!" tā sauceenu
Iekšsirdejā dzirt = miligi;
Ka ne Ka zemes pasteigtees —
Te pretī stāveja man — Deevs!...

No = apraksteemā spēzumā,
Tam vaibstiņš, acis mirdzeja
Un uzvalks bij leels, plats, Ka tads
Dzīļ = zilas debes audeklats.

Dēevs teica: „atver sirsniņu,
Lai viņā ieplestinajis:
No mana gara, mīlibas,
Citadi nav mums valikas...“

Ka lapsiņa ~~nē~~ nē ~~trebējās~~ trebējās.
Man sirds nav... ta ~~ne~~ nē ~~sūdzējās~~ sūdzējās....
Te vērzās Dēevs, pārvērtās gaiš,
Tos zeltra tumš preeks-karstumāis —

Nu ķiķu ta ka nokritot,
Ka bezgibena noslīdot
Un (bals, tik) dēeva sirds-pasmilgoj,
Nu ka zivs perkons dimdeja:—

„Bez sirds ne der kad pilsonis —
Viņš zemes, ne ar debesīs —!
Tev nezels augsam-celsana:
Prom! kapā, tur tev mājneeka!!—“

Ja... ņeikaicibas vaimanas,
Tik, tās jau velij it nekas!
Pret to te briežu zaņalām,
Kas joņeeņ bij man nakegam...

No pagibona atzirbstōt
Un sīļaki uz=elpojōt,
Kij krutis=, katra nopuka,
Ka aseem mezgleem pilsēta...

Un, lasītaj, nāvi nu
Lai ceļ, ka ceļ... vairs=nesaucu:
Kad sīviņes=sveces, teesam, tees'!
Bus=izdzisīt, uz to jau zinās=Deevs=..

Dāudz reiz gan šķeet, ka austu rīti,
Aban leelais, nu še vis izstarēt...
Ne, ne:- vel mani mirkļi...
Simt, simtdaudz reiz! Iapsraukšanās...

„ Abazulīte ! mūs' Jāņiņam
Sen par brūti teikusees,
Ka tu ledi ceema Vīļam
Klepí, — ar to mutejees — "!„

Abazulīte pusbrītiņu
Samulsusi raudzījās,
Tad ar šāmas izvecīcu
Viņa ņa at-šāvnojās : —

„„ Šāņa brūte, jā, pateesam !
Esmu un ar gribu būt :—
Es jau nupat, ceem-māt, Vīļam
Teicōs-tiķ — par ceeru klūt... „„

Pāri — Kešu = virs.

Zeltdzeltenais putniņš kritis —
Kuncim, ak, par upuri!
Skaistiņš tukš, kur pagājis mūžiņš,
Tas bij, teicam, bezgi!

Talab zēli vaļātamu —
Gaŗus pētri vecumā —
Ņemilign puisēniņu,
Labināja jaunavas.

Stāstija tam pasaciņas —
Gliņas, visu gližakās,
Ņemdest šūrās asariņas —
Ņetik leti izdevās.

„Es tev došu medus = maizes,
Došu brūno cukuru —!“
Ne šņesa pat saltumu vaizes —
Puisens teica: — „Negribu!“

„Dārzā vīsi mazuļiši
Lec un dej un ligsmojās,
Ņesam ņaņkšēt, ka tee gliži
Cits ar citu spēlejās!

Kupelás-leepas-saveem zeedeem
Laipni vizus ap=puško,
Saulite ar zeltavstareem
Silti, mīļi pabuņo.

Esam ārā! Senjau gaida
Tevi visas-vistiņas;
Raug! aiz ēkām nupat smaida
Dīvas-baltās-Tūjiņas!

Raug! Ka tur bez apnikšanas-
Brīnumu skaisti tawiņi,
Pēc putniņu pogašanas,
Rēvinajas-saulgoži!

Nāc nu, Tutiņ! nāc, es-klepēj
Tevi ņemšu nesīšu —
Kaut nu ģīmiti ta slepēj!
Paj! es-to noslaucīšu.

Pašam muti=auti= es-jeatsvaru — 1 1
Pašam ne ka neveicās-
Vest pret aru-straumi karu
Pār plūst kas-nemitējās! —

Aiznesem ļaudīm ikreiz leeti
Ne ver tikai laipnika.
Asi vārdi, lai cik tie ceeti,
Skan, ir zale Veriņa...

Tiļā skumjiņa nostājas –
Acumirkli ari šķ,
Negribētami kaut rāpjas –
Šaubeem vaiņeem želneece: –

Kaut, veen saudi! ka par viņu
Gan ne kad ne=prasīsi!
Nedēļ mantas – goda – dzīru –:
Brūki ar nedaļas!" –

Pēpeži kā no Dīvaiņa
Lapeņa puisens pamodees,
Šāka, kaut vel atvaiņa
Seja, lepni ee=ikšķees:

Kroziņas jo izveicīgi
Svārku ķešas bāza nu,
Skaļa vārdus, virišķīgi!
Par apstiprināšanu: –

„Šašam manī ar pogam ķešam,
Skāte pašuteņaja
Svārkus, un ar Dīvam ķešam –:
Kam tad brūtes vajaga?! – "

Nostaļģijas.

„Kas tā par nerātnību!
Kauns, meitiņ, patiesi!
Atkal jau ar zaķi
Tu aplējusies!

Tēva pirktais „wz.=Krekliņš",
Goda lēnracēni,
Beigti, pil ceen preeksāaukšņi —
Ap=pil rokaciņi...

Teicies ēst jaunkundze,
Tēvu mīlulīte:—
Ēdieniņš, tu — vai ne?!
Ķēksa, mocerīte!..." — mocerneece!...

Nu pee nepaklausāmās
Aspodrinaşanās,
Bērns un māte pūlejās,
Bez saskatīşanās.

„Vairs nevaru iztiret—!"
Asrās grēcineece...
Ziepi kaktā — pasmilkstēt!
Ziepi, rokeŗneece—!"

Tas-tev noteek, mazinja
Skumjas-nesavalda
Skauž... un tevs-un mamina
Klusi ar pee galda.

Bet kas-gan-?: Ka uzmeerá,
Ak'ate tev Ka mokás-
Lej bez kada eemesla
Pasaudás-tai zokas;

Te uz reiz-plaukš-!! kas-tad tas-?!
Kreslu pametusi,
Abámiņa ģi nestundas-
Skaņás-izmisusi-!

Klepi tas pastarijis-
Aizsitēs-neglitu!
Ak! un viņas-skivitis-
Gaholas-uz grídu!

Gan atskan lidzceetiba,
Ar jo mílu varu:-
Sobrid ta uzmazina
Nekaşanas-svaru:—

"Mans-tevs, mámiņ! nelaid vis-!
Pilks-skivitī jaunu:
Kaktá tevi neliks-vis,
Noteiks-ne ko ļaunu!-"

~~Kalēja sprostēja~~

Brālīts un māsiņa.

„Māsiņ, vēlīn, vēlīn nu!
Tevim ezeļi:
Skaņu, sveiku māsiņu,
Ņorit atnesi!"

Meitiņa ritōs dāniti
Ielgi saistīja,
Bet nu viņ jō mudīgi
Stāvus uzleca.

„Ja, tēt! jā, es pratīšu gan!
Bet vajzēni, tēt — ?!
Dāt šurp mazu māsu man
Kleperi pa-aucklēt!"

Lai ka viņai taisītams,
Ar neentēsību,
Ietās dāniti, glaudītams
Savu krekliņu.

„Nevis! tur ka neveicās,
Skaņu mīlulīt!
Tev ka brāļam peenākas
Ecēt to apraudzīt."

„„Skreesam, tēt—!„ Dēv ātrumā,
Dēliņ japošās,—„
Šoreiz mazam uzvalkā
Eeķļūt sēkmējās.

„„Nu, tēt—!"„ „Nav bez pātaru
Dēmu šākama..."
„Aba tētiņ—!„ abi nu
Skaļā skāņā jāj.

„„Nāc, tēt! eesam, skreesam nu!
Aiztiņasamees!
Ja tik mazo māsiņu!
Kaut ņemt nē=aiznes—!„„

„Gan jau mātes=kambarī
Tā vēl notversam;
Durvs nu vāni, gorīgi
Tuliņ no=eesam!

Tik tev ceļi peesaku
Tur vaļā nerunāt!
Tik man ausi atļaujiņ
Ko eemudināt.„

Tēvam, ļoti laimīgam,
Soļi pareicās;—
Šāniņ,—kājam maziņām,
Līdz tikt pūlējās.

Dzirvis vēráš ābuš nu
Bij jáu uzņémis,
Ar ît klusu, klusumu
Laimes-mitekli:

Kur meiçiņa jauniņá,
Ateátei eesáņi,
Abaiņi, saldi çuçeja
Skaistá çupolí;

Un jaunajam brálišam
Bij ko régatees:
Likás, vīvi acteņám,
Aspeestkatotees—.

Ar nedrošu balsiti,
Aupsaļ steepdamees,
Skanait ar pus-mutiti,
Teica:—tet! paklausees—!

„Saķēļ nes tik maziņu,
Ātrāk, eņģelīt—?!
Tuklōš-ka—ka—sprodziņu!
Pāri vēl eeslepis—.“

„Dēls, ka saveem spārniņeem,
Meiçu vīzenu,
Eezeliti, ao čūlumeem,
Nevar apsegta—.“

Sveic, másēnuv! peeleeeeeē,
Dāv mutēkles –! Ta."
Sānulitēs ka nobijees,
Tēk uz elpoju.

Te veen druscin kustējās,
Laikam sveiktāmas –!
Un pavēra actiņas
Abaza sprostziņu."

Brīnums visai parzemēt
Ķēta brālietē!
Un viņš, rokām plaukšēnot,
Sauca kleegtami! –

44 Tēt! tēt! skatees, skatees nu –!
Viņai acis vav!!
Tēt! to gan ta paklusu
Skātei sacit vav! 44

Uz-skati:

Drangi pulkâ tikuşees,
Ja, ta jau iz-treekuşees,
Kâdija valsirtîgi
Kadi kuram uz-skati:

Veens-leelija-gudribu,
Otris-mantas-daudzumu!
Treşais teica: „n neeki vis-!
Tam, kas-ir – neveselis-!“—

Un tad otrkal cetortam
Sra vârdi, pa-lenam,
Kuri leeciņa, ka viņş-
Abusu Ţeenu — „beezpratiņş-.“

„Trekna pelna, slavu, gods-!
Tikai, kas-ta aplaimots:—
Eespéj, bez pagurumeem,
Brist caur Ţrieves-mucklajeem...“

„Neeki, mâņi, blêņas-vis-!“
Peektais Ţauc, kas-tumş-redzis:—
„Es uzrinu teicamo
Ţai saulîte it ne kad!“

Uz-trauktis, un pasteigdamees
Noteic cits: – „nu, paklausees –!
Pirmak, musu saruna's,
Kurš tad tad' izteicas –?

„Smorrobod" semtekat,
„Kaviar-brödchen" vakoţat: –
Kurš la teica? Oho-ho!
Drš vzvt, oreņķ dokumo!!e –"

Nō veens ne-atminejās –
Bet jō plati spulgojās –
„Šeektam" sejā [redacted] purpuri
Lūdzinjai [redacted] jaspruekuţi

Un nu ţkita nogrimstot
Kritot cits, cits noslīdot: –
Savu domu – padomā
Drangi, kas bij pulciņā.

Un vis ţkita in-runāts –
Ne veens vārdiņu ţads, no tads
Ne bij ţirdsmi; – eestajas
Klusums tads, kā svetstundās ...

Un te nu ~~es~~ ~~skaņojies~~ svarīgi
Un pār-lecēnajoš~~ies~~
~~Vērtēm, tei~~ Traugs nopeetnīs,
Kas-līdz ~~ģeim~~ šeim lij klusējis.

Ķuņaja

Teejam! ~~Ideālu~~, kas mecrā ir,
Ar to, ko tas Dēvs pieškīr:
Laimi, ne-apgazdamā
Bet, ir bagāt, bagāta! —"

Šo atstāj no milā, jaukā
Darba, kura veikšanās
Kruciš man gan šķiņa, plauka,
Bet ir tāmu ne-izraisās ..
Ak, jā! ligot veen cauri-ligo
Vēlejumi pušaiņi
Abam sirdi, klajā riko
Gars-tik viņu atbalsi.

Bet kad es veen garā eešu
Augšā Debes-ķēniņa
Pāgalmos, pee kājam leešu
Viņam mēmā lūgšanā!
Viss, kas man deen un naktī
Klājojis dvēs-šķilumos-!-
Un Viņš manai tautai vaktī
Tuvēs, viņu aplaimos-!...

Nu tad mani vēlējumi
Visi, visi draucaties —!
Skarakais jūs - veikli, glumi
Steidzat vārtos virknetees —!
Es jūs, un ka veen eespējot,
Darināsu raiņaģu! —
Tautas - gods nekaregot
Kas - las glōzi, glizeņā. —

Saulcigsanot, ak! eebraucam
Krutiš - šķēli sajutu!
Leņģo skaistu šķirdu saucam
Balsi, skarbā aprēņņu! —
Džejas - šķēre taras - ķējas -
Abalcet paligojusi;
Ne tev puķes; ne tev meijas -
Šķipli darinajusi, —

Jeb tu tiko tautas - slavu
Prakstu vārdeem kupleinat,
Tu jau nespesi ar spalvu
Ļaužu - zeķes - šķemdēnat,
Ne ko domat — ! Nedzen zeķes;
Tev [illegible] drūkst tā iņveiciba,
Ka tu pumpurus un zeķes -
Vari bērt iz zīmuļa.

Atbalsi.

Prōtams, ka ikkuram mīļa
Savu paša tautiņa;
Rīeks-tās-leek šaŗš-šautŗo ķīlā,
Spēkus, maku netaupa,
Lai tik viņu glabāt, šautŗēt, —
Cītu tautu apkaunē —
Spētu, slavenu izšautŗēt,
Plašā Dēvu prasaulē.

Ļoti labprāt es ar sveegtu
Skanīgu visu visādu
Tautas; it ne ko neleegtu,
Dēmžēl, šiemžēl i nespēju
Lī ne neeka ... „Kresla metāj —"
Pagrumsi pulkstenī ...
Saulgrīži mirdz šeenās retāk —
Pošu gaida — šmiltāine ...

arb. 1952